

младото момиче, то сѣ ще е за него изгубено. По-напрѣдъ не му дождаше и на ума нѣщо подобно, пъкъ и сега той не съзнаваше това ясно. Подобно убѣждение не се бѣ още вкоренило въ него, той испытваше само едно чувство, като че ли е загубилъ нѣщо, като че ли го е свръхлѣтѣло нещастие. Той захванъ да се вълнува, а наскоро го обзе и единъ страшенъ гнѣвъ противъ всичкитѣ християни изобщо и особно противъ проповѣдника — старецъ. Този рибаринъ, който испърво му се показва тѣй простъ, сега му внушаваше страхъ, виждаше му се, като олицетворение на таиствената съдба, която безъ милосъ и зловѣщо рѣшава участъта му.

Единъ отъ паzichtѣ на гробищата отново притури на костера нѣколко факли. Вѣтърътъ прѣстанъ да духа между борикитѣ и огънятъ, като че се издигаше на широко къмъ искромѣтнитѣ звѣзди, до небесата. Старецътъ си напомни за смъртъта на Христа и захванъ да говори само за Него. Всички затаихъ дѣхътъ си; настанъ още по-голѣма тишина. Посрѣдъ това безмълвие, струваше му се, че могатъ да се чуятъ туптенията на сърдцата. Тоя човѣкъ е видѣлъ!—И разказваше, като очевидецъ, комуто въ паметъта се бѣ отпечаталъ всѣки единъ мигъ тѣй ясно, щото минжлото като че ли оживѣваше прѣдъ него, щомъ затвори очи. Слѣдъ като се върнали отъ Голгота, той останалъ наедно съ Ивана два дена и двѣ нощи въ жилището, дѣто е била извършена тайната вечеря. Тѣ нито яли, нито спали, исцѣло се били прѣдали на безгранична скѣрбъ. Съ глави, подпрѣни на рѣцѣ, тѣ мислѣли съ тѣжа и съ съмнѣние само за Него! . . Той умрѣ! Колко тежко, колко мило имъ било! Настаналъ третиятъ день, зората на деня освѣтила стѣната, а тѣ съ Ивана сѣ си сѣдѣли до стѣната, задълбочени въ тѣжни, безнадеждни мисли. Едвамъ ги хванѣла дрѣмка (защото и прѣзъ нощъта, прѣди распятието, тѣ не биле мигнѣли), тѣ се събудили и пакъ се прѣдали на тѣжата си. Щомъ слънцето се издигнѣло, при тѣхъ дотърчала Мария Магдалина, съ распустнѣти коси, и развълнувано имъ казала;

— Господа откраднѣхъ !

Тѣ, щомъ като чули това, скочили и се затекли къмъ гробницата. Иванъ, като по-младъ, пристигнѣлъ първъ и, като видѣлъ, че гробътъ билъ пустъ, не смѣялъ да влѣзне. Когато при входа на гроба се събрали и тримата ученици, говорившиятъ сега влѣзълъ и видѣлъ на камънитѣ хвърлена плащаницата, а тѣлото нѣмало.

Тогава тѣ се уплашили, помислили, че Христосъ е откраднѣтъ отъ жрецитѣ и се върнали въ къщи още нѣ-нажалени. Послѣ това дошли и други ученици и